

Kapitola 1

BUDÍČEK

Gainesville, Florida, listopad 1990

Probudím se a vidím, že mám v levé ruce vzkaz. Rozechvěl mě. Nebyl to fax, telegram, lístek s poznámkou ani žádný z těch úředních přípisů, co obvykle přinášejí znepokojivé zprávy. Vlastně jsem v ruce nedržel vůbec nic. Tím vzkazem bylo to chvění.

Byl jsem trochu dezorientovaný. Natáčeli jsme na Floridě teprve asi tak týden a ta obrovská, narůžovo nalakovaná postel s nebesy, zasazená do pastelových odstínů prezidentského apartmá v University Center Hotel, mi ještě pořád každé ráno přivozovala lehký šok. Jo, jasně: taky jsem měl brutální kocovinu. Což už mě tolik nešokovalo.

Podrobnosti předešlé prohýřené noci jsem si tak docela přesně nevybavoval, ale bylo úterý, takže se dalo takřka s určitostí říct, že nějak souvisely s pravidelným pondělním fotbalovým přenosem. O hodinách jsem sice v těch prvních pár okamžicích po procitnutí neměl ponětí, nicméně jsem se nejspíš nemusel bát, že jsem zaspal. Pokud by mě potřebovali na place, moje asistentka Brigitte by mi zaručeně zavolala. Kdybych musel z hotelu vyrazit řekněme v deset, cinkla by

mi v půl desáté, pak ještě v devět čtyřicet a nakonec by v devět padesát nastoupila do výtahu, vyjela ze svého patra ke mně nahoru, vtrhla by mi do pokoje, zahнала mě do sprchy a sama by vklouzla do kuchyně a uvařila mi hrnec horké kávy. Nic z toho se ovšem neudálo, takže jsem věděl, že mám přinejmenším pár minut k dobru.

I přes zhasnuté lampy, stažené rolety a zatažené závěsy se do místnosti vlezle prodírala záplava světla. V chabém pokusu odstříhnout se od té oslnující záře jsem si přes kořen nosu položil levou dlaň a zakryl si křečovitě semknutá víčka. Na pravé tváři se mi zamihotalo něco jako křidýlka můry. Aspoň mi to tak připadalo. Otevřel jsem oči a odtáhl ruku na pár čísel od obličeje, že tu malou bestii odpálkuju o dům dál. A právě v tom okamžiku na sebe malíček upozornil. Chvěl se a pošukával sebou, aniž bych se ho o to prosil. Nebyl jsem si tak úplně jistý, jak dlouho to už může trvat. Překvapilo mě však zjištění, že to nedokážu zastavit.

Divná věc – možná jsem si ho přeležel; docela psina. Ve svižném sledu jsem pětkrát či šestkrát sevřel pěst a zase ji energicky rozevřel. Spojil jsem dlaně, propletl prsty obou rukou, opsal s nimi ve vzduchu velký oblouk až za hlavu a zabořil je do polštáře.

Ťup. Ťup. Ťup. Jako čínské vodní mučení, jenomže nasucho. Vzadu na lebce mi to lehoulince bubnovalo. Jestli se to snažilo získat mou pozornost, uspělo to. Levou ruku jsem vytáhl zpod zátylku a přidržel si ji před očima. Pevně, s prsty roztaženými do vějířku – jako šílenec s rentgenovými brýlemi v té staré časopisové reklamě. Jenže já neměl zapotřebí vidět kostru ukrytou pod kůží a svaly. Informace, po níž jsem prahl, mi civěla přímo do očí: palec, vedle něj tři prsty nehybné jako vojáci v pozoru a na konci ten nepřítčný, v křečích se svíjející malíček.

Napadlo mě, že to bude mít co do činění s kocovinou, či přesněji řečeno, s alkoholem. Svého času jsem do sebe lámal jedno pivo za druhým, ale s třesavkou jsem se ještě jakživ neprobudil. Že by takhle vypadalo to, čemu se říká delirium tremens? Byl jsem fakticky pře-

svědčený, že tahle věc by se projevovala nějak efektněji – no slyšeli jste snad o někom, kdo by měl delirko v jednom prstu? Ať už to mělo být cokoliv, tak chátrání vlivem alkoholu rozhodně ne.

Trochu jsem si zaexperimentoval. Zjistil jsem, že pohyb prstu ustane, chňapnu-li ho do pravé ruky. A že když ho zase pustím, zůstane v klidu ještě tak čtyři nebo pět vteřin a potom se zase rozjede jako nějaká laciná hračka na klíček. *Hmmm*. To, co začalo jako zvědavost, teď přerůstalo v nefalšované znepokojení. Chvění pokračovalo dalších pár minut bez jakéhokoliv náznaku, že by chtělo přestat, a moje poněkud zastřená mysl se urputně snažila vykoumat, čím to jen může být. Že bych se praštil do hlavy nebo si přivodil nějaké jiné poranění? Záznam včerejší noci byl přinejlepším zrnitý. Obsahoval spoustu prázdných míst, ale pár možností mi přece jen nabídl.

Tenhle film se mnou v Gainesville natáčel i Woody Harrelson a včera v tom baru seděl se mnou – možná jsme si zase dali jednu z těch našich pověstných opileckých fackovaček. S Woodym jsme byli (a dodnes jsme) velcí kamarádi, ale po požití blíže nespécifikovatelného množství alkoholu jsme si často našli nějaký důvod, proč začít převracet židle a předvádět vybroušenou fingovanou rvačku. Nikdo z nás nechtěl tomu druhému ublížit a většina úderů byla nedotažená, ale Woody je v porovnání se mnou víc než o hlavu vyšší a o padesát liber těžší, takže kdykoliv se nám ta zábava vymkla z rukou, byl jsem to vždycky já, kdo dostal pořádnou nakládačku. Takže nešlo vyloučit, že jsem do spánku schytl Harrelsonův knock out.

Až na to, že tentokrát jsem si žádnou pranici vybavit nedokázal. Zato jsem si ze samého závěru večera vybavoval moment, kdy mě můj bodyguard Dennis musel na chodbě opřít o futro, aby mohl z kapsy vylovit klíč od mého pokoje. Ale jak odemykal, sesul jsem se plnou vahou na dveře, ty se rozletěly a já se vřítel dovnitř a vletěl po hlavě do stolku v předsíni. Žádnou bouli jsem si však nenahmatal, takže tím to taky být nemohlo. Hlava mě bolela, ale z chlastu, ne z pohmoždění.